

Ιστορία, με τους ίδιους ήρωες, μεγαλύτερους κατά είκοσι χρόνια, και τους δίνει μια ακόμη ευκαιρία για μία ευτυχισμένη νύμφη. Ο Ισός ο λευκός άφηγεται πώς όταν είχε γυρίσει το πρώτο φιλμ είχε πει στους πρωταγωνιστές του, την Ανούκ Αλιμέ και το Ζάν Λουί Τρεντινιάν: «Αν είχατε ακόμη φίλοι και ζούμε, μπορούμε να κάνουμε τη συνέχεια μετά από είκοσι χρόνια. Πριν τρία - τέσσερα χρόνια, σκηνοθέτης και ηθοποιοί συναντήθηκαν και τους θυμισε πώς η είκοστήτα πλησιάζει. Και πριν 18 μήνες αποφάσισαν να γυρίσουν τη συνέχεια.

Τι έλεγε στην συνέχεια

Στη συνέχεια αυτή, κανείς από τους δύο ήρωες του φιλμ δεν έχει παντρευτεί. Η Αννα (Ανούκ Αλιμέ) που τότε ήταν σκρίπτ γκέρλ, έχει γίνει παραγωγός. Και εκείνος δεν υψώνει πια στα ρούβλι, αλλά οργανώνει αγώνες αστεριών.

Παρ' όλα αυτά έχει μείνει άνθρωπος, έχει ερωτική σχέση με μία κοπέλα 22 χρονών, που τον αγαπά τόσο, ώστε δεν θα διατάξει να κάνει διήγησή για να τον κρατήσει. Ο λευκός είναι πώς με την ταίνια του θέλει να δείξει, πρώτον, σήμερα ξεχάσουν την κοινωνία κι άνθρωποι που βρίσκονται στα 55 χρόνια τους, και, δεύτερον, πώς με τον καιρό οι άνθρωποι καταλαβαίνουν τι είναι πραγματική ευτυχία. «Όταν ήμουν νέος» λέει ο σκηνοθέτης, «ήμουν γεμάτος άγχη. Και τώρα ανησυχώ για το μέλλον, αλλά είμαι πιο ήρεμος και ζω για το σήμερα».

Ακόμη ο Λεωύς, με την ταίνια του αυτή, και με το ότι η ήρωίδα του είναι παραγωγός ταίμων, θέλει να δείξει τον κόσμο του κινηματογράφου και πώς νιώθει μέσα σ' αυτόν. Ο Ισός δήλωσε σχετικά: «Είμαι ένας σκηνοθέτης που πιστεύει πως όλα συντηνται από μικρές λεπτομέρειες. Δεν έχω μεγάλη φαντασία, αλλά έχω καλή μνήμη και καλό ένστικτο. Θέλω να δείξω τις αόρατες μου μέσα από τις ταινίες μου. Στο κάτω της γραφής, το φιλμ είναι η ζωή μου. Κοιμάμαι με το φιλμ, τρώω με το φιλμ, δουλεύω για τον κινηματογράφο. Είμαι πάντα περισσότερο και προσεκτικός για ιστορίες που γίνονται γύρω μου, γιατί ίσως μπορέσω κάποτε να τις χρησιμοποιήσω σε ταινίες μου».

Ο Λεωύς πρόθυμα παραδέχεται ότι δεν θα μπορούσε να κάνει την τελευταία ταίνια του αν δεν είχε τη συνεργασία των δύο πρωταγωνιστών, της Ανούκ Αλιμέ και του Τρεντινιάν. Και οι δύο δούλεψαν με πολλούς άλλους σκηνοθέτες, αλλά ήταν πρόθυμοι να ξανασυνεργαστούν με το Λεωύς. Και η Αλιμέ και ο Τρεντινιάν είχαν ένα είδος νουσταλγίας για τη δουλειά τους εκείνη και δεν ήθελαν να αναμνησθεί κανένας άλλος. Λέει ο πρωταγωνιστής: «Το «Ένας άντρας, μία γυναίκα», ήταν σχεδόν ερασιτεχνικό φιλμ, γιατί είχαμε πολύ λίγα χρήματα και μόνο έξι τεχνικούς».

Στο ρεσιτάλ και ο αυτοχεδιασμός

Μία βασική σκηνή της καινούριας ταινίας, είναι ότι η Ανούκ Αλιμέ και ο Ζάν Λουί Τρεντινιάν, ξαναανατινιούνται για πρώτη φορά στο ίδιο εκείνο ρεσιτάλ, στο Ντωβίλ.

Ο Λεωύς, όπως έχουμε, είναι και ο όπερατέρ των ταινιών που σκηνοθετεί. Για τη σκηνή του ρεσιτάλ στο πρώτο φιλμ εκμισμη-ρεύεται πως το σενάριο κάλυπτε μόνο τα 80 της σκηνής, ενώ τα υπόλοιπα 20 αφέθηκαν σε αυτοσχεδιαστική διάθεση των ηθοποιών. «Μίλησαν όπως ένοιωσαν, ενώ κινηματογραφούσαν δύο όπερατέρ. Εγώ τους διάδωκα κομμάτια από το διάλογο και κελίνοι τον έλεγαν, προσθέτοντας όμως και δικά τους λόγια, όπως ένοιωσαν εκείνη τη στιγμή. Δημιουργήθηκε έτσι, μία ερώτα τιμωσάρα κι εγώ άργησα στο μόντάζ, διάλεξα ότι νόμιχα καλύτερο».

Μά και η Αλιμέ συμφωνεί με την άποψη του Λεωύς. Λέει: «Πραγματικά άγαπη αυτή τη σκηνή. Ο Λεωύς είναι ένας θαυμάσιος κλέφτης, που μπορεί να μας κλέβει τα σισήματα μας. Κανείς άλλος δεν το καταφέρνει αυτό». Και ο Τρεντινιάν προσθέτει: «Εγιναν μερικά ψώρα πράγματα, αλλά δεν μπορώ να το δείξει κανείς όλα. Αυτόσχεδιάσαμε και διασεκόδαμε. Ξέραμε όμως, ότι καταγραφόταν κάθε μας κίνηση».

Ο Λεωύς έχει γυρίσει, όπως είναι γνωστό, και άλλα φιλμ που έγιναν επιτυχίες. Αγαπάει με πάθος τη δουλειά του και δεν θέλει ποτέ να χάσει ούτε χρόνο, ούτε χρήμα. Ο Ζάν Λουί Τρεντινιάν δηλώνει σχετικά: «Ο Λεωύς έχει ακόμη την ικανότητα να γυρίζει με μεγάλη τωότητα. Έχει κρατήσει τη φυσική του κατάσταση σε σημείο που να μπορεί με άνεση». Τα ίδια δηλώνει και η Ανούκ Αλιμέ: «Τόν βλέπεις συνέχεια με την κάμερα στον ώμο σαν να είναι 18 χρονών και γυρίζει την πρώτη του ταινία».

Ας έπιωθεί ακόμη από ο χρόνος σεβάστημε και τους τρεις βασικούς παραγόντες της ταινίας. Η Ανούκ Αλιμέ μένει πάντα η γοητευτική γυναίκα που γνωρίσαμε το 1958. Ο Τρεντινιάν έχει τη γοητεία του ώριμου άντρα. Ο Λεωύς είναι σχετικά: «Νομίζω πως οι ηθοποιοί είναι πολύ γενναίοι που δέχονται να δειλουν πως είναι μετά είκοσι χρόνια, σε σκηνή που με κείνο που ήταν. Νομίζω πως είναι η πρώτη φορά που ηθοποιοί δέχονται να κάνουν κάτι τέτοιο. Πάντως, το θέμα μας όποτε μία προσοχή κι εκείνο που άλλες λιγότερο είναι η φυσική μας εμφάνιση. Ο χρόνος είναι πολύ σχετικός. Οι πρώτες της νέες ταινίες μου είναι τώρα με δραστήρια, σε σκηνή με το πως ήταν πριν είκοσι χρόνια, και μπορούν να επιτύχουν αυτό που θέλουν από αποτελεσματικά. Προσωπικά δεν καταλαβαίνω το ότι μεγαλώσει. Αντίθετα, έχω ότι απέκτησα περισσότερη πείρα για να δώσω τις ταινίες μου. Ίσως άλλαξα στα τελευταία είκοσι χρόνια, αλλά εκείνο που μένει αναλλοίωτο είναι το πάθος μου να κάνω ταινίες».

«Ένας άντρας, μία γυναίκα» - είκοσι χρόνια αργότερα - αποτελεί, αναμφισβή-στα τη δουλειά ενός σκηνοθέτη που ενδιαφερόταν ποσομένον για τη θετική πλευρά της ζωής, για τον έρωτα και για τις ταινίες. Βοηθούμενος από την άοριση μουσική του Φρανς Λάι, παίρνει πάντα ικανός να μαγέψει και πάλι τον κόσμο με μια ρομαντική ερωτική ιστορία.

της ερασιτεχνικής στο κρατικό θέατρο, σε ιδιωτικούς θεάτρους, και σε περιφερειακά θέατρα. -Λυπάμαι που είμαι αναγκασμένος να ξαναλέω τα ίδια πράγματα αλλά είκοσι χρόνια τώρα που μου δίνουν τη δυνατότητα να το λέω... λέω τα ίδια πράγματα. Η υπόθεση των πρακτικών θεάτρων, φυσικά, δεν εξα-ντλείται σε μία μικρή συνέντευξη. Με δύο λόγια όμως μπορείς να πω κάτι που πιστεύω από χρόνια. Η κρατικοποίηση όλα τα θέατρα, με την απόλυτη έλευθερία τους, η ενίσχυση οι ίδιοι θεατρικοί οργανισμοί, οι ίδιοι θεατρικοί, οι καταξι-μένοι καλλιτέχνες με μία μόνο προϋπόθεση: να παρουσιάζουν το

είναι καλύτερο από τους... «Αθήναιες». Αρκετά από κομμάτιον πάνω σε μία άλλη, απόλυτα αλήθεια που πρέπει να είναι το Α και το Ω κάθε περιφερειακού -Λυπάμαι που είμαι αναγκασμένος να ξαναλέω τα ίδια πράγματα αλλά είκοσι χρόνια τώρα που μου δίνουν τη δυνατότητα να το λέω... λέω τα ίδια πράγματα. Η υπόθεση των πρακτικών θεάτρων, φυσικά, δεν εξα-ντλείται σε μία μικρή συνέντευξη. Με δύο λόγια όμως μπορείς να πω κάτι που πιστεύω από χρόνια. Η κρατικοποίηση όλα τα θέατρα, με την απόλυτη έλευθερία τους, η ενίσχυση οι ίδιοι θεατρικοί οργανισμοί, οι ίδιοι θεατρικοί, οι καταξι-μένοι καλλιτέχνες με μία μόνο προϋπόθεση: να παρουσιάζουν το

Και η καλλιτεχνική προσφορά τους;

Ξαναγυρίζουμε στο ερώτημα: πείτε μας δύο λόγια για την καλλιτεχνική προσφορά του ιδιωτικού θεάτρου. -Δυσκολία, πολύπλοκη, όλο το πρόβλημα.

και άρνητικές, θασανισμένες ή οδοντο-στες, άνησυχες και πολλοί θάσος - ανα-ψυχία που προσφέρουν καλή χώνηση σε ένα μεγάλο μέρος θεατών. Και όλα αυτά σερβιρισμένα με το ανάλογο -άλλά- πολιτιστική δουλειά τους να ημνείται και να ντύνεται από το δικό τους κοινό για το δικό τους κοινό, να ημνείται το δικό τους κοινό και να την καταλαβαίνει όλο το δικό τους κοινό.

Και η καλλιτεχνική προσφορά τους;

Ξαναγυρίζουμε στο ερώτημα: πείτε μας δύο λόγια για την καλλιτεχνική προσφορά του ιδιωτικού θεάτρου. -Δυσκολία, πολύπλοκη, όλο το πρόβλημα.

και της καλλιτεχνικής προσφοράς, να την ξεπεράσουμε με ένα και μοναδικό τρόπο: Κάνοντας σωστά τη δουλειά μας, προσφέ-ροντας αυτό που πιστεύουμε εμείς σωστό, ανεξάρτητα από τις στήριξης του κοινού μας. Το πλάτυ κοινό, που κι αν το κοροϊό-φωσ, πολύ σύντομα θα καταλάβει ποιά είναι η καλλιτεχνική προσφορά και ποιά η εμπορική αίσθη.

Πού μάς πήγε ο συνδικαλισμός

Επόμενη ερώτηση: «Εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι ο γιγαντισμός του συνδικαλισμού θα βοηθήσει τη θέση των ηθοποιών; Πώς βλέπετε να επηρεάσει στο θέατρο σαν θεατής καλλιτεχνική προσφορά; Πά τι απόψεις ο Στέφα-

αύτη ή εξοντωτική απομυήτητα, που είναι χαρακτηριστικό κομμάτιον και όχι συνδικα-λιστική φορμή, μπορεί όμως να στα-ματήσει και να μετατραπεί σε ουσιαστική καλλιτεχνική συμμετοχή, με μία άλλη, ολότελτατη κίνηση; να λέμε την αλήθεια προς όλες τις πλευρές. Όταν μά άπεργια δεν έχει νόημα, να μη γίνεται. Όταν ένας ηθοποιός δεν έχει τολάντο, να μην προα-λαβάνεται με το ζόρι, λέω συνδικα-λισμού. Όταν ένας επιχειρηματίας είναι κα-κός να μην ξαναδουλεύει κανένας κα-κός κοινός του. Όταν ένας επιχειρημα-τίας χροιάται, να μην είναι φυλακή. Και όταν σε μία συνέντευξη υπάρχει φοβία, να σπείρε αυτή τη φοβία. Και προπάντων να απαλλαγούμε από το... παλιό και «ρηγό-δι» κάθε διαφωνιών είναι και εχθρός μας!

που διαπραγματεύεται την επικίνδυ-νη κατάσταση που έπικρασε στην ανατολική Μεσόγειο. Εδώ και χρό-νιο, και την κρίση στο Αιγαίο, έξ-αίσιος της τουρκικής προεκλήτικότητας. Η Ελλάδα ξεκατάσει από το Αιγαίο, δεν προσβάλλει εδαφικές απαιτήσεις και δεν διαμεριματεύ-ται το ισχύον καθεστώς. Η Τουρκία έχει δημιουργήσει κρίση και προ-βάλλει τα συμφέροντά της με τρόπο που θύουν την Ελλάδα. Το Αιγαίο υπήρξε πηλίποτε θάλασσα ελληνική και σήμερα. Μάλιστα, στο θιβαίο αυτό δεν εξετάζεται μόνο το ποιη-κό έργο του δημιουργού, αλλά και το υπόλοιπο, που είναι, επίσης, ση-μαντικό. Συγκεκριμένα τα τρία πρώ-τα κεφάλαια είναι αφιερωμένα στον ποιητή Βάρναλη, το τέταρτο στον πελοποννησιακό μελετητή, το πέμπτο στον δημοσιογράφο Βάρναλη. Ακο-λουθούν κεφάλαια για τις μεταφρά-σεις του Βάρναλη πάνω στον Αρι-στοφάνη και ένα κεφάλαιο με τον τίτλο «Η ταξική συνείδηση και ο Βάρναλης». (Εκδόσεις Καστανιώτη)

Στάθης Μάρας: «Κώστας Βάρναλης»

Το θιβαίο αυτό φέρει τον αυστηρή-ρωματικό τίτλο «Ιδεολογία και ποίη-ση» και αποτελεί μέρος μιας γενικό-τερης εργασίας του συγγραφέα με τίτλο: «Η φιλοσοφική διάθεση στον άνθρωπο και τον ποιητή», μία μεν-ή μελέτη πάνω στην ελληνική ποίη-ση από τις αρχές του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα. Μάλιστα, στο θιβαίο αυτό δεν εξετάζεται μόνο το ποιη-κό έργο του δημιουργού, αλλά και το υπόλοιπο, που είναι, επίσης, ση-μαντικό. Συγκεκριμένα τα τρία πρώ-τα κεφάλαια είναι αφιερωμένα στον ποιητή Βάρναλη, το τέταρτο στον πελοποννησιακό μελετητή, το πέμπτο στον δημοσιογράφο Βάρναλη. Ακο-λουθούν κεφάλαια για τις μεταφρά-σεις του Βάρναλη πάνω στον Αρι-στοφάνη και ένα κεφάλαιο με τον τίτλο «Η ταξική συνείδηση και ο Βάρναλης». (Εκδόσεις Καστανιώτη)

Επίτ: Λορέντ: «Κόσμος Βάρναλης»

Το θιβαίο φέρει τον υπότιτλο «Οι σχέσεις μεταξύ των δυτικών επιει-ρημάτων και Σοβιετικών ηγετών». Και πράγματι, φθάνει στην καρδιά αυτής της μυστηριώδους σχέσης: που υπήρξε ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ομάδες. Στο κέντρο όλων αυτών υπάρχει ένας 87χρονος Αμερικανός επιχειρηματίας, φίλος του Λένιν, του Γκορμπατσώφ, του Μπρέζνιεφ, αλλά και του Νίξον και του Ρήγκαν. Ο πάμπλουτος και ισχυρός αυτός άν-θρωπος είναι ο Ισάκ Μόροζ. Με πλοίο που θυμίζει μυθιστόρητο κατασκο-πείας ο συγγραφέας έρευνά σε βά-θος και αποκαλύπτει τον τρόπο και τις μεθόδους με τις οποίες δοκίμα-ζε τον Μάλα Λοσκόφ. (Εκδόσεις «Ροές»).

Ντ. Γκούντις: «Σκοτεινό πέλασμα»

Ανήκοντας στην μεταπολεμική γε-νιά των συγγραφέων άστυνομικών μυθιστορημάτων, ο Γκούντις συνέ-χισε την παράδοση των Χάμιτ Τσντνίλερ και Καϊν. Στο θριλερ «Σκοτεινό πέλασμα», που γυρίστηκε και σε ταινία με τον Χάμιτ Μπώ-γ... στον κεντρικό ρόλο, άφηγε-ται την ιστορία ενός ανθρώπου που κινδυνεύει από ισόβια κάθειρξη για την δολοφονία της γυναίκας του. Ηταν, όμως, άδικος και δεν είχε ίσο-νους. Το θιβαίο έχει μεταφραστεί από τον Μάλα Λοσκόφ. (Εκδόσεις «Μέδουσα»).

Ενας περιπάτος στις εκθέσεις Οϊ τοιπισερι τής Τζέην Λή είναι «γεμάτες» με Ελλάδα

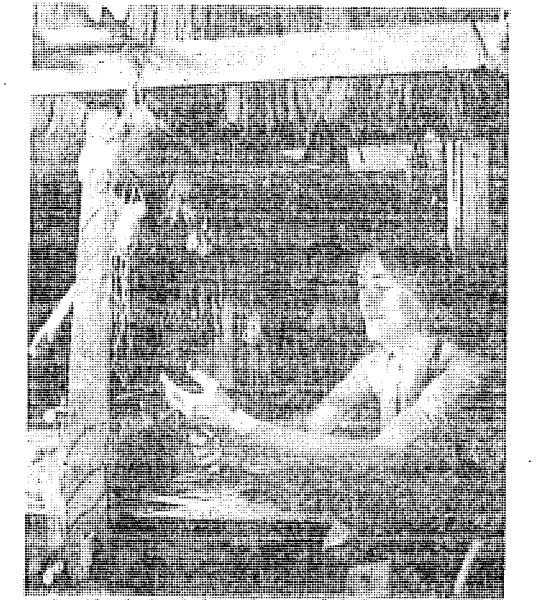
Μιά φωτογραφική απόδοση με το «μάτι» του Καρούσου

Εντυπωσιακό είναι το ύφαντα έρ-γα που παρουσιάζει η Τζέην Λή, μία καλλιτέχνης από την Αυστραλία, που ζει τελευταία στην Ελλάδα. Στην έκθεση αυτή, που στεγάζεται στο «Βασιλοπούλειο» θαυμάζει κα-νείς μία σειρά από έργα που είναι έμπνευσμένα κυρίως από τα ελληνικά νησιά, όπου ζει η Λή, την Πάρο και την Υδρα. Η ελληνική φύση, τα πλεούμενα, οι θάλασσες, τα ψώμα-τα των νησιών απεικονίζονται άλλο-τε με απολά ψυχρά και άλλοτε με έντονα ζεστά χρώματα. Σχωρίζει επίσης στην έκθεση ένα τρίπτυχο που απεικονίζει πυρκαγιά σε αύ-στραλιανό δάσος, σε τρία στάδια: τα δάσος πριν την πυρκαγιά, η φωτιά που κατατρώει το δέντρο, η ξανα-γέννηση του δάσους. Με πολλή αίσ-θηση και άρτιο σχέδιο, η καλλι-τεχνής αποδίδει την φύση που έχει τη δύναμη να ξαναγεννηθεί μετά την καταστροφή.

Στην δουλειά της η Τζέην Λή χρη-σιμοποιεί μόνο φυσικά μαλλιά προερχόμενα από την Κρήτη, τα οποία στη συνέχεια βάφει μόνη της στην Πάρο. Γιού την βαφή, μάλιστα, χρησιμοποιεί ντόπια οργανικά υλικά από την Πάρο κι από την Υδρα, καθώς επίσης και εισαγόμενο Λου-λάκι, κοχλήνη κ.ά. Δουλεύοντας, τα τελευταία έπτά χρόνια, στα δύο ελ-ληνικά νησιά που αναφέρθηκαν πα-ραπάνω, μεταχειρίζεται τον παλιό άργαλειό, τον άηλο, με δύο όριζό-ντια μυτήρια. Οι άργαλαιοί αυτοί είναι σχεδιασμένοι από αυθεντικούς χωριτικούς, όπως χρησιμοποιού-νταν στην Κρήνησα της Λή, όπου από μόνο τους. Στραβά κλαδιά, ξε-θαλασμένα από την πολυκαρμία στη θωρία, σχηματίζουν τα μυτήρια, τα πετάλια είναι από σκιεμένο κού-τσουρο και το χτένι από ένα κομμάτι, ρίζα έλνδς που επίσης φράζιμε στην

ρουσιάζει και η έκθεση φω-τογραφιών του κ. Καρούσου, που φιλοξενείται σε αίθουσα

δείχνει μία ποικιλία και μία φαντασία που έντυπωσάνε. Είναι, θέαμα γνωστό οι βετικές έξελιξης στον

Η Τζέην Λή στην έκθεσή της, δημιουργεί τις άφρονες ταινίες της.

του Γαλλικού Ινστιτούτου Θεσσαλονίκης. Ο κ. Καρούσος παρουσιάζει έγ-χρονες φωτογραφίες, όπου, όμως,

δημιουργικό αυτό χώρο της είκασι-κής τέχνης, αλλά κάθε δημιουργός προσεγγίζει τη δική του προσωπική-τητα το ταλέντο του. την έπιδεξό-

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Ιδιαίτερο ενδιαφέρον πα-